

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

SANCTI|| IOANNIS|| DAMASCENI OPERA,||

Johannes <Damascenus>

Parisiis, 1577

lambica pentaiticha, Græcè & Latinè.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71880](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71880)

D. IOANN. DAMASCENI

vocabula εὐθεία καὶ λεία, quæ præcedunt. 8 nisi mortem ipsi) Hic necessariò ali-
quid addendum fuit, vt sensus expleretur. Perspicuum est enim in Græco aliquid deside-
rari. Itaque hæc sic transtuli, quasi in Græco post κρείττονος, addatur αὐτῆς θανάτου πορ-
θησιον γενιάς. Quod tamen non sententiæ, sed coniecturæ de taxat loco haberi solo.
Neque enim me fugit, quàm fallax persæpe in huiusmodi rebus sit diuinatio.

9 Siquidem volente Deo) Alludere videtur ad illud Nazianzeni distichum iambicū,
θεὸς δίδοντας ἔδεν ἰσχυρὸν φθόνος, καὶ μὴ δίδοντας ἔδεν ἰσχυρὸν πόνος. i. Donate Christo nil ma-
liuor potest: Non dante Christo nil potest prorsus labor. 10 Postea autem) Pro
ἐπεὶ δὲ τὸτο, hoc loco emendavi ὅτι δὲ τὸτο, quemadmodū & sequente versu ὑπερβα-
ροίην, pro ὑπεράρρην. 11 Ecclesiæ agmine) κληρώματι habebat liber quo sum usus:
verum non est dubium quin πληρώματι legendum sit, quemadmodum etiam infra legi-
tur. 12 & inconstantiam) Corruptus est locus hic in Græco. Quid enim significet
ἔπαρσον non video, nec quid sine magna litterarum immutatione pro hac voce substitui
possit. Itaque inconstantiam verti, tanquam ἄστατον legatur. 13 facinus perpetratur)
Elegans est paronomasia in his vocibus Græcis αὐτόχλεα, & ἄχλεα. 14 inclinatio-
nes) χεταχλίσας. Videat tamen Lector num fortè χεταχλίσας, unica littera mutata le-
gendum sit. i. cordis cōtritiones. 15 aquæ refectio) In Græco habetur πῆς αἰρέσεως
ἕδατος. Vbi quin mendum hæreat, nullo modo dubito. Ac, donec quis aptius vocabulum
inuenerit, legendum puto ἀναπαύσεως: vt alludat ad illud Psal. 22. Super aquam refectio-
nis educavit me. 16 diuinæ classis) θείας λέξεως habebat Græcus codex, sed corru-
ptè. Legendum enim est θείας λέξεως. id est, bonæ memoriæ. ad verb. diuinæ sedis.

17 diuinæ imbecillitatis) In Græco est ἐξουσία, sed ἀθεθείας constanter legūt Dio-
nyssij interpretes. Ac Scholiastes Maximus, vir summa eruditione præditus, eo loco apud
Dionysium elegatè exponit, cur imbecillitas Deo à Dionysio attribuat. 18 Ira tu-
morem odio habet. Græca hoc loco scædum in modum deprauata sunt. Sic enim habent, Η
μιστὶ θυμῶν ταπεινότηματα. Legendum est autem, ni fallor, μιστὶ θυμῶν οὐκ οὐδὲματα.

D. IOAN. DAMASCENI ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑ-
de Christi Natiuitate, Iambi penta-
stichi: quorū primæ litteræ in Græ-
co hæc duo disticha efficiunt.

Εὐεπίης μελέεσσιν ἐφύμνια ταῦτα λιγανῆ
Υἱὰ θεῶν μερόπων εἶνεχα πικτόιδρον
Εἴν θρονί, καὶ λύοντα πολύστονα πηματα κόσμου.
Ἄλλ' ἀναρυτῆσας ῥέο τῆς δὲ χεκῶν. id est,
Versibus his canitur soboles æterna Tonantis
Christus, qui fieri non dubitauit homo:
Solueret vt miseri moriens incommoda mundi.
His hunc solue malis, qui canit ista, Deus.

Exod. 14. **P**Lebi salutem contulit, mirum in modum
Verso repente Christus in siccum mari.
At ex puella natus, in cælum viam
Nobis recludit, quem Deo Patri parem,
Rursusque nobis credimus verè parem.
Exod. 3. **V**entus sacratus, igne quem non torrida
Signabat olim spina, gestauit λόγον,
Cum carne iuncto subdita morti Deo:
(Divis vt Eva solueret ventrem, quibus
Addictus olim est) laudibus quæ tollimus.
Mat. 2. **A**ntiquiorem Sole monstrauit Magis
Hunc stella, noxas venerat qui vt solueret,
Nostræ indolentem miseriæ, vili in specu,
Atque obuolutum fasciis. latissimū

Eἴσωσε λαὸν θαυματουργῶν δεσπότης,
ἕχρον θαλάσσης κύμα χερσῶν πάλα.
εἰκὼν δὲ τεθρῆς οὐ κόρης, τρεῖς βαπτῶ
πόλιν τῆσιν ἡμῶν, ὃν χετ' ἔσαν.
ἴσον τε πατρὶ, καὶ βροτοῖς, δοξάζομεν.
Ἦνεγε γαστήρ ἠγιασμένη, λόγον,
σαφῶς ἀφλέπτως ζωγραφισμένη βάτω,
μυνοῦσα μορφὴ τῆ βροτησία θεοῦ,
εὐας ἑλαίαν ἠδὲ αἰετῶν ἔπαιλα
λύοντα πικρῆς, ὃν βροτοὶ δοξάζομεν.
Ἐδέξεν ἀσπὴρ τὸν παρ' ἡλίου λόγον,
ἐλθόντα παύσαι τὴν ἀμαρτίαν μάχης,
σαφῶς πενήχρον εἰς αἰετος τοῦ συμπαθῆ
σὲ ἀπαρηγόσις ἐλπίδον, ὃν γενηθότες
εἶδον

A εἶδον τ' αὐτὸν, καὶ βροτοὶ, καὶ κύβητος.
Νεῦσον, ὡς ἕμιμος, εὐεργέτα,
ἔρρηξεν ἄπειραν πλὴν ἐπιρροῦν ὄφρων,
φέρων τε παντοπόλια, ἢ ἀμαρτίας
ὑψοῦσθαι ἀκλόνητον ἐπιεργυμένον
μυκρὰ μελωδίας τῆ βιάσθ' ἢ πίστεως.

Νύμφης παλάγιον τ' ἀνολέσιον τοῖον
ἰδεῖν ὑπὸ νοῦν ἡγεμονίας χροῦς
ἀρχαυλος ἔκλονεῖτο τῷ ξένῳ τρέπον,
ἔξιν μελωδίας τε τῷ ἀσώματων

B ἀνακτὰ χειρὸς ἀσώτων, Ἐρικούμηνον.
Υἱοῖς ἀνάστων ἔραναν εὐπλαγχιῶν,
τελεῖ κατ' ἡμᾶς ἐξ ἀνομεινῆς κόρης,
αἴυλος ὦν τὸ πρὸς θεῶν ἀλλ' ἐπ' ἐχάτων
λόγος παχυνθεὶς Ἐρική, τ' πεπλοκῶτα
ἵνα πρὸς αὐτὸν ἐκλύσθαι ἄρατοκίπτον.

Γένους βροτεῖς πλὴν ἀνάπλασιν πάλαι
ἄδων πρὸς φήτης ἀββαϊκῆς, ἠαυμιλῶν,
ἰδεῖν ἀφραγῶς ἀξιοθεῖς τ' τύπον.
νέον βρέφος γὰρ ἐξ ὄφρος ἢ παρθένου
ἐξήλθε, λαῶν εἰς ἀνάπλασιν λόγος.

C Ἴσος πρὸς ἡλθεῖς τοῖς βροτοῖς ἐκείστας
ὑψιτε, σάρακα πρὸς ἰαβῶν ἐκ παρθένου,
ἰὸν χαθάραι τ' ἀρακοντίας χέρας,
ἀγων ἀπαιτίας πρὸς σέλας ζωφόρον,
θεὸς πεφυκῶς, ἐκ πύλων ἀνυλίων.

Εἴθνη τὰ πρὸς θεῶν τῆ φθορᾷ βεβυσμύρα,
ὄλεθρον ἀρδῶν δυσμενῆς πεφευρότα,
ὑψοῦτε χέρας, ἠὲ κρότους ἐφυμνίους,
μόνον σεβόντες χεῖρας, ὡς εὐεργέτων,
ἐν τοῖς κατ' ἡμᾶς συμπαθῶς ἀφινυμένον.

D Πίσις φυεῖσα τῷ ἱεσοῦ παρθένου,
ὄφρος παρῆλθε, τῷ βροτῷ ἢ ἔστας,
παρὸς τελοῦσαι τ' πρὸς ἀνάων λόγον,
ὡς ἠδωκίμην αὐτὸς ἐσφραγισμῆν
ἠδὲν διελθεῖν τῆ κενάσθ' τῆ ξένη.

Εἰκ νικητὸς ἔργων ἐσοπισμένους πλάνης
ἰλασμὸν ἡμῶν χεῖρῶν τοῖς ἐρηγῆρως
νῦν οἱ τελεῖσιν ἕμιον ὡς εὐεργέτην,
ἔλθοις πορεύων εὐχαρῆν τε πλὴν τρέπον.
κατ' ἡμᾶς ἀνατερόχοντες, εὐροῖδην κλέος.

E Αἰπνῆς ἔρρος τὸ πρὸς αὐτὸν δεσπότης
τεμὼν ἀμαρτίας, Ἐρικός ἐκ παρθένου,
ἵνα κρατοῦντος ἀλεσε θυμοφόρος,
κόσμιον συνάπλων τῶς αἴυλοις ἔστας,
πθῆεις πρὸς ἡμᾶς τ' τεκόντα πλὴν ἡσίων.

Ὁλαὸς εἶδεν ὁ πρὶν ἡμαυρωμένους,
μετ' ἡμέραν φῶς ἢ ἀνω φρυκταίας,
ἔθνη γὰρ δὲ κληρὸν ἰδὸς πρὸς φέρει,
νέμων ἐκείσε πλὴν ἀπὸρρητον χέειν,
ἢ πλείστον ἐξήλωσεν ἢ ἀμαρτία.

Νεῦσον ἰανῆς ἐν μύχρῳ θαλασπίοις
ἐλθεῖν εἰδείτο, καὶ ζάλλει ἀπαρτέτα.

Hominem Deumque quem videt illi simul.
Seruorum ad hymnos annuus, Deus, precor,
Hostis corrupti deprimens superbiam,
Nostrasque mentes effrensas noxam supra,
O cuncta cernens et beate summiter
Fidei per omne tempus innixas basi.

Sanctae parentis diuitem partum, Deo
Hoc munerante, rusticus cætus videns,
Sese mouebat ad rei miraculum,
Et concinentes angelos Christum audiens,
Carnem induebat qui meam absque semine.
Cæli imperator, indolens nostris malis,
Ex iniugata Virgine instar fit mei.
Namque ante carne cum vacaret, postea
Hac se ipse texit, conditum primo patrem
Ut traheret ad se, quem scelus prostrauerat.

Redintegrandum præcinit mortalium
Propheta sanctus Habacuc genus, rei
Huius figuram conspicans diuinitus.
Ex monte namque, Virgine inquam, prodiit
Infans, cruore nos suo rursus creans.

Par produisti sponte tu mortalibus,
O Christe, corpus atrahe ex Virgine,
Venenum ut anguis pestilens depelleres,
Omnesque ab atris ianuis, velut Deus,
Aeni perennis ad iubar reduceres.

Gentes, tenebat quas prius mors obrutas,
Erepta ab imis tartari recessibus,
Leuate dextras hymnicis cum plausibus,
Christum colentes omnis aut horem boni,
Qui venit ad nos indolens nostris malis.

O Virgo, radi x cui pius Iesse fuit,
Excedis omnes terminos mortalium,
Aeno priorem dum Patris λόγον part:
Transire ut ipse, se nouo vacuans modo,
Clausum per uterum voluit, experte viri.

Ex noctis actis obrutos caligine
Erroris, ac nunc, ab oculis pulso procul
Somno, canentes, summe rex, laudes tuas
Exolue culpis, ac viam planam strue,
Per quam queamus consequi verum decus.

Infesta Christus odia prorsus amputans,
Dum mole reclusus venit ad nos carnea,
Seuam tyranni perdidit potentiam,
Mundumque iunxit angelis, lenemque Deum
Placidumque prorsus reddidit mortalibus.

Immersa densa plebs prius caligini,
Cæli coruscum conspicit, iubar stupens,
Gentesque sortem Filio donat Pater:
Illicque fundit gratiam quam maximam,
Vbi vigeat maximè scelus prius.

Supplex petebat effero Ionas mari,
Fluctus ut altos protinus compesceres.

Luc. 2.

Habac. 3.

Esai. 11.

Psal. 2.

Rom. 5.

Iona 2.

Tyranni at ipse faucibus telo, precor
 Venias, malorum Christie pulfor omnium,
 Meque obsidente liberes socordia.

Ed f erbū, in ortu qđ De' erat apud Deū,
 Substantiam nunc roborat nostram, videns
 Priscam tueri quod satis nequimus:

Seseque sternens, alterum commercium
 Monstrat, vacet quod motibus præturbidis.

Ob nos iacentes in nigro scelerum luto,
 Ex Abrahami prodiit lumbis: humi
 Ex prouolutis liberos ut excitet.

In luce quique degit, ad præsepium,
 Nostra salutis ergo, nunc delabitur.

Dan. 3.

Amore summi numinis iuuenes pii
 Exastuantes, impias regis minas
 Spreuerē, seuus quem furor succenderat.
 His cessit ignis: hi Deo, per secula
 Benedictus es tu præpotens numen, canunt.

Vrit ministros hic quidem, contra plis
 Parcit iuuenibus, admodum feruens licet,
 Auctusque septem partibus solito altius,
 Instar coronæ queis ingens erat rognus.
 Virtutis ergo non dabat rorem Deus.

Adiutor hosti, Christie, tu mortalium
 Grande intrulisti dedecus carnem gerens.
 Deitatis ipse nam vehis nascens opes.

Gen. 3.

Cuius quidem spe cœlitus nostrum genus
 Illectum in imam decedit caliginem.

Noxam ferocē, quæ nimis, plus & nimis,
 Superbiebat, vi tua summa, Deus,
 Ab orbe longē depulsi, retibus
 Quos & tenebat hæc suis prius, modò,
 Dum sponte carnem suscipis, tu liberas.

Dan. 3.

Matricē adumbrant Virginitatis iuenculi,
 Quos nil, volutos in rogo, læsit rognus.
 Næque illa mirē Virgo, dum parit, manet.
 Vnòque faciens hæc duo miraculo,

Gentes ad hymnos gratia omnes excitat.
 Errore pulso, falsa quem spes duxerat
 Diuinitatis, condita omnis res λόγῳ,

Philip. 2.

Inanientem se, canit semper tremens.
 Decus indecorum ferre nam, cum fluxa sit,
 Timet: tametsi speret hoc tandem fore.

Eze. 34.

Accedis ad nos, excitator Gentium,
 Nostrum reducas ut genus, vagum loca
 Per sola, montes & cauos, ad pascuum:
 Roburque frangas hostis infestissimi,
 Homo dum simul tu cerneris, simul Deus.

Procline certē est, ac vacans periculo
 Tacere: laudes at tuas, velut decet,
 O Virgo, laudes arduum contexere.

Diuina verum mater has vires mihi
 Præbe, meo que sint pares affectui.

νυγείς ἐγὼ δὲ τῆς τυραννοῦτος βέλῃ,
 χρεῖστὲ πρὸς αὐτῶν τ' κραιῶν ἀκαρπέτι
 τὰ πῶν μαλῶν σὲ τ' ἐμῆς βαθυμίας.

Ὁς ἰὼ ἐν ἀρχῇ πρὸς θεὸν θεὸς λόγος,
 νυκὶ κραιῶν μὴ θείῃσιν πλὴν πάλα
 ἰδῶν φυλάξαι πλὴν χρεῖσ' ἡμῶν ἕσσαν
 χρεῖσ' ἑαυτοῦ, δευτέραν καινοῖαν

αὐτῆς πρὸς φάσαν τῶν παθῶν ἐλευθέρων.

Γὰρ δι' ἡμῶν ἀβραάμ' ἐξ ὀσφύος
 λυγρῶς πεσόντας ἐν ζόφῳ τ' ἠμισμῶτων,
 ἰοῖς ἐγένετο τῶν κραιῶν νεκροῦτων,
 ὁ φῶς κραιῶν, καὶ φάσιν πᾶρ' ἀξίαν

νῦν εὐδοκίῃσας, εἰς βροτῶν σωτηρίαν.

τῶ παντάνακτος ἐξεφαύλισεν πῶθ
 ἀπλητὰ θυμῶντος ἡγμῶτων
 πᾶδες τυράνης, διαθεὸν γλωσσάλλια,
 οἷς εἰλαβε πῦρ ἀσπετον τῷ δεσπότη
 λέγουσιν, ἧς ἀνάσας εὐλογοῦτος εἶ.

Υπερίτερος μὲν ἐμμανῶς κραιῶν φλόγῃ,
 σὺ δὲ παρὰ λῆσσαι φοῖβῶν νέσας,
 ταῦς ἐπαμέτροις καύσοι πυργουμένη,
 ἕς ἔσπερ φλόξ ἀφθορος, τῶ κραιῶν
 νέμῶτος εὐσεβείας εἰνεῖα δρόσον.

Ἀραγὲ χρεῖστῃ τῷ βροτοῖς ἐκαστῶν
 πρὸς ἑλπίδα πλὴν σῆκῶσι ἀρρήτως ἔχον
 ἡχμῶν, ὄλθον τ' θεώσεως φέρων,
 μορφῶν μὲν νῦν ἡσπῆτος δι' ἐλπίδα,
 ἀσθενεῖς εἰς κραιῶν ἡλθοῦν ζόφῳ.

Πλὴν ἀρῶντων ἀκρατῶς γαιερῶν μὲν,
 ἀσπῆτα βακχεύσασθαι ἐξοίτρῳ μὲν,
 κόμῳ κραιῶν πᾶσιν ἀμαρτίαν
 ἕς εἰλκῶν ὄρν, σήμερον τῶν ἀρῶν,
 σὺ δὲ σαριαθεῖς ἐκὼν εὐεργέτα.

Μήτῃσιν ἀφλάκτας εἰσὶν ἰσχυροῖς κόρῳ
 οἱ τ' παλαιῶν πυρπολῶν νεοῖ,
 ὑπερφῶς κραιῶν ἐσφραγισμένῳ.
 ἀμφῶ δὲ δρόσα σαματουργία μᾶ,
 λαοῖς πρὸς ὑμῶν ἐξάνιστη χρεῖς.

Δύμῳ φουρδῶσαι τῶ θεῶν τ' πλᾶν
 ἀλκῶν ὑμῶν τ' κραιῶν λόγῳ,
 νεανικῶς ἀπᾶσαι σὺν τῶν κραιῶν,
 ἀδδῶν εὐχῶν δευματουμένη φέρῳ,
 ρευστῇ γεγῶσα, καὶ σφῶς ἐκαρτέρῃ.

Ἡ κραιῶν πλᾶν πρὸς νομῶν ὅππῃ φῶν
 πλὴν ἀνοποῖον ἐξ ἐρημῶν λόφῶν,
 ἢ τῶν ἐθνῶν ἔγερσις, ἀνδρώπων φύσιν,
 ρώμῳ βιάσθαι τῶ βροτοκτόνῳ σῆκῳ,
 ἀπὴρ φαιῖς τε, καὶ θεῶς, πρὸς κραιῶν.

Στέργειν μὲν ἡμῶς ὡς ἀκλῆδων φῶν
 ρᾶν σῶπῳ, τῶ πῶθ δὲ παρθεῖ,
 ὑμῶν ὑφᾶν σῶπῳ τελευτῶν
 ἐργῶδες ἔστιν, ἀλλὰ καὶ μήτερος θεῶς,
 ὅση πεφικῆν ἢ πρὸς κραιῶν δίδῳ.

Τύποις

Κ

Κ

Κ

Κ

Κ

Κ

Κ

Κ

Κ

Κ

Κ

Κ

Κ

Κ

Κ

Κ

A Τύποις ἀφεγχείς, ἢ σκιάς παρηγμύνας,
 ὧ μητὲρ ἀγγὴ τῆ λόγου, δεδουρίοτες,
 νῆς φαίνετοσ ἐκ πύλης κεκλησμένως,
 δοξασμένοι τε τῆς ἀληθείας φάως,
 ἐπαξίως σὺ εὐλογοῦμι γὰτέρα.
 Πόθω τελευτῶς, ἢ θεοῦ παρυσίας,
 ὁ χειροτερπὶς λαὸς ἤνω μύθος,
 νῦν πολινιάται τῆ παλιγγεσείας,
 ὡς ζωοποιεῖ τὴν χάριν δὲ παρθένη
 νέμοισ ἀχράντε, παροσκυῖται τὸ κλέος.

O casta Verbi mater, obscuros typos,
 Umbraeque, Christo ianuam clausa edito,
 Cum conficemur, ac Dei iam munere
 Lux veritatis luceat nobis, tuum
 Proinde ventrem laudibus suscollimus.
 Voto potita iam suo, presentia
 Reique, Christo lata plebs nunc expetit,
 Vitalis vnde dona, queis regimur.
 Tu, Virgo pura labis, hoc nobis velim
 Dones, colamus ut pie tuum decus.

Exech. 44.

B

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΑ
 θεοφάνια, ἢ ἡ ἀχρο-
 σιγῆς.

D. IOAN. DAMASCENI
 de Epiphania, Iambi pentastichi:
 quorum primæ litteræ hæc
 duo disticha efficiunt.

Σήμερον ἀχράντοιο βαλὸν θεοφεργεῖ πυροῦ
 Πνεύματος ἐνθάπῃ γάμασιν ἀμπλακίλω,
 Φλέξας παμμεδόντος εὐς πάϊς, ἡπίων δὲ
 ὑμνήσας μελέων τῶν δὲ δίδωσι χάριν. id est,

Humans hodie maculas & crimina Christus
 Pneumatis ethereo lumine mergit aquis.
 Si cur hæc nobis concedat munera, quæris,
 Hoc bonitas fecit, fecit amorque mei.

C

Σ Τεῖθεθ θαλάσσης κυμαλίζεμενον σάλου,
 ἡπειρον αἰθῆς ἰσραὴλ δεδειγμύθου
 μέλας δὲ πότος τριτάτος ἀρησιάν
 ἐκρυφει ἀρδίω ἰδατοστρατος ἄσφοσ,
 ῥώμη κρασιῶ δὲξίῶσ τῆ ὑψίτῃ.

Ὁ ῥθθρ φαίνετοσ τοῖς βροτοῖς σελασφόρῃ,
 νῦν ἐξ ἐρημου παρῆσ ῥόας ἰορδάνῃ,
 ἀναξ ὑπέχεσ ἡλίς σὸν αὐχένα,
 χάρῃ ζωώδεις τὸν γενάρχιω ἀρπάσαι,
 ῥύπου τε παντοσ ἐκχαθάσαι τῆ κτίσιν.

Ἄναρχε βεῖθροισ ζωταφεντα σοι λόγε,
 νέον φραγῆσ τὸν φθαρέντα τῆ πλάτῃ,
 ταύτιω ἀφράτῃσ παρῆθεν δεδειγμύθου
 ὅπα κραπίτῃω, ἔτος ἡαπημύθου,
 ἴσος τέ μοι παῖς χηματίεθ τὴν φύσιν.

Ὅσοι παλαιῶν ἐκλελύμεθα βρόχων,
 βορεῖς λεόντων ζωτθλασιένων μύλας,
 ἀγαλλιῶμῃ, καὶ πλάλιώμῃ σῆμα,
 λόγω πλέκοτες ἐκ λόγων μελωδίῃσ,
 ὧ τῶν παρῆσ ἡμῶσ ἡδέλια δωρημάτων.

Νέκρωσιν ὁ φθρὶν ἐμφύσεισ τῆς κτίσεθ,
 ἡπρὸς χακοῦργῃσ χημαποδῆσ εἰς φύσιν,
 ἔπισκοτεῖται ἀρμητῆ παρυσία,
 ὀρθρῷ φαίνετι παροσβαλὸν τῶ δεωότη,
 ἡλῶν τὴν ἐαυτῆ δυσμενεστάτῃω κάρῃ.

Incedit audens per procellosum mare,
 Terram repente redditum, plebs Israël.
 Aegyptiorum copias at funditus,
 Instar sepulcri, texit iratum mare,
 Dextra Tonantis viribus fortissimis.

Hac luce, lucem que tulit mortalibus,
 Jordanis vndis, Christe rex, tuum caput
 Submittis, atri sedibus tristissimis
 Orci parentem generis ut nostri extrahas,
 Cum ethiisque purges criminum nos sordibus.

Me, consepultum balneo in sacro tibi,
 Renouas (dolo quem perfido corruperat
 Versutus hostis) audiens vocem Patris
 Demissam ab alto, Natus es charus meus:
 Mecumque prorsus par tibi substantia.

Laqueis soluti qui sumus prioribus,
 Dentem ac leonum fugimus trucissimum,
 Soluamus ora, gaudium cor occupet.
 Verbo offeramus verba: queis melodia
 Letatur instar, redditæ domis suis.

Necem antè nobis callidus qui fuerat
 Hostis, figuram cum subisset bestia,
 Carnem induente contrahit caliginem
 Christo: miserque, dum suum dominū petit,
 Infringit ipse perfidum caput suum.

Exod. 14.

Mat. 3.

Col. 2.

Gen. 3.

Mortale nostrum conditum Dei manu
Genus, a tyranno devoratum, ad se trahit
Christus, iterum, ut nos recreet, dum gignitur,
Peragere opus, quo maius haud dici queat.
Nam venit ad nos, ferret ut nobis opem.

Exod. 3.

Conspicitionis mystica clara face
Vires remotis sordibus, divinitus
Genus refectum concinens mortalium,
De carne verba facit sumpta a dogma,
Robur tyranni funditus quae sustulit.

A Patre missum lucidum Verbum tuo
Venis, repellas noctis ut caliginem
Tetram, meumque delcas prorsus genus:
Tuique dono mystici Baptismatis
Fiam ex fluentis filius Iordanicis.

Ioan. 1.

Hunc conspicatus inclitum praeco loquor,
Altis ad omnes vocibus clamat, Prior
Hic me est: at idem carne me recentior,
Parique forma fulsit, ut nostrum scelus
Qui dvis potente deleat potentia.

Vitale ad ipsum pascuum nos effrens,
Venatur, ipsos anguim subiens specus,
Millena sternens gmina Dei Filius:

Gen. 3.

Quique ante plantam vulnerabat omnium,
Hunc ipse claudens, liberat quos condidit.

Hostis nigrantis, atque sordidissimi,
Baptisma virus depulit nosque in viam
Erroris omnis nesciam pervenimus,
Quaeque ad perene gaudium ducit, quod his
Solis, pepercit quos Tonans, est peruium.

Cernens in atra crimum caligine
Sriictum catenis conditor quem finxerat,
Humers in altum tollit hunc suis, aqua
Ipsius omnem criminum labem eluens,
Primi parentis noxa quam contraxerat.

Iam mente sancta, concitisque gressibus
Fontem petamus lustricum Baptismatis,
Verbum intuentes, quod quidem sancte siti
Haustum leuade porrigit, morbum graue,
Mundum occupabat qui prius, longe fugas.

Luce.

Desideratum voce cum clarissima
Pater indicavit, ventre quem ructauerat.
Hic, inquit, est par qui mihi substantia,
Illuminator extitit mortalium,
Verbumque vivens est meum, dehinc homo.

Ioan. 2.

Ceti fuisset noctibus pius tribus
Cum clausus olim vates in praecordiis,
Rediit illinc: scilicet fore indicans,
Satana ut, per vndas mysticas, ex faucibus
Emergeremus seculi nouissimis.

Caeli reclusis ianus praefulgidis,
A Patre missum Spiritum vates videt,
Atque insidentem sordibus porro loquor.

Ελικς πρὸς αὐτὸν τὸ θεόδοκτον φύσιν, Ε
γαπρὸς τυραννὸς ἀνακαταλύσει ὄροις,
γενῶτα αὐθὶς γιγνῶν ἀναπλάσει,
ἔργον φέρεται σκεπτελῶν ὁ δεσπότης.
ἰκλα γὰρ αὐτῷ ἐξαλεξήσῃ δέλαν.

Πυρῶ καθαρθεὶς μυστικῆς θεωρίας
ὕμνων ἀεσφῆτης τῷ βροτῶν κερύθῳ
ρήγνυσσι γῆριν πνεύματι κροῦμεθῶν,
σάρκωσιν ἐμφαίνῃσιν ἀρρητοῖ λόγου,
ᾧ τῶ δυνάτῳ τῷ κράτῳ σωβείῳ.

Πεμφθῆς πρὸς παῖδος παμφαίσιος λόγος, G
νικτὸς διᾶσαι τῷ καχεσπερον χέσιν,
ἐκρίζον ἡκῆς καὶ βροτῶν ἀμαρταν,
ἡς σινελεύσῃ τε τῇ σῆ βαπτήσῃ,
μάκαρ φαεινὸς ἐκ ρῶν ἰορδάνῃς.

Αὐτὸν ἀεσπιδῶν τὸ ἀφίχλυτον λόγος,
τραπῶς ὁ κήρυξ ἐβωᾶται τῇ κήσῃ,
ἕτος ἀεσπῶ μου, δεύτερος τῷ σαρκῶ
σύμμορφος ἐξέλαμψεν, ἐνθῶ ἀενῆ
ἔσθῃσιν ἡμῶν ἐξελειν ἀμαρταν.

Νομῶ πρὸς αὐτῷ τὸ φερῆσιον φέρων H
θηρᾶ, δρακόνταν φαλοεὶς ἐπιβέσων,
ἀπλητα κύκλα καθεσάλων θεὸς λῆ
πῆρῃ τε τὸ πλῆθῶσιν πασῶν εἰ γένο.
τῆτον καθαργῆς, ἐκκαῶζῃ τὸ κήσιν.

Εἰς ἄρθρὸν ζοφώδους καὶ βεβορορωμῆς
ἰδὸν καθαρθῆν πνεύματος λελευθῶν,
νῆαν ἀεσπάρμῶσιν ἀπλητῆ τρέσῳ
ἄρουσιν ἀεσπῆτοι εἰς θυμῶσιν,
μοῖοις ἀεσπῆτῶν οἱς θεὸς κατηλλάγη.

Αἰθρῶν ὁ πλάσῃς ἐν ζόφῳ τὸ πλοισμάτων I
σφῆς ἀφύκτοις ὄν ἀεσπῆροι δακτύλοις,
ἴσῃσιν ἀμφ ὁμοῖσιν ἐξαρῆς ἀνα,
νῶ ἐν πολυρῶτοισι δύνῃς σκεπλεύων
ἀίχῃς παλαμῶ τῆς ἀδάμ καχεζῆας.

Μετ' εὐσεβείας ἀεσπῆρῶσιν εὐτόνας
πηγῆς ἀχέοντις ρευστῶσιν σωτηρίας,
λόγῳ κατὸ πῶσῃς ἐξ ἀκῆσῃτου
ἀνλήμῃ ἀεσπῆρῶσιν δῆλῃς ἐθῆς,
κόσῃς ἀεσπῆρῶσιν ἐξακῆσῃτων νόσῳ.

Ἰμερτοῖ ἐξέφῃσε σὺ παρολβῶ K
ἡχῶ πατῆρ, ὃν γαπρὸς ἐξῆρευσῆτο.
νῆ φῃσιν, ἕτος σινεφῆς ἡγιὸς πέλων,
φάτωρῳ ἐξῆρεσῆσιν ἀνθρώπων γένης,
λόγῳ τῷ μου ζῶν, καὶ βροτῶσιν ἀεσπῆρῶσιν.

Εἰ καὶ ποτῆς λῶντος ὁ τρέσῃσῃτος ξένος
ἀεσπῆτης ἐγγῆσῃσι φλογῆσῃσιν ὀδῶσιν
αὐθὶς ἀεσπῆθε, τὸ παλιγενεσῃσῃ
σωτηρίῃσιν δρᾶκῶσῃτος ἐκ βροτῶσῃτων
πᾶσι ἀεσπῆρῶσῃ τῶσῃν ἐπ' ἐχῆσῃτων.

Αἰνεμῶσῃν πόλοιο παμφῶσῃν πῆχῶσῃν,
μῆσῃς ὀρεᾶ πρὸς παῖδος ἐξακῆσῃτων,
μῶσῃν τε πνεῦμα τῷ παναχεσῃτων λόγῳ.
ἐπελθῶσῃ

A ἐπελθὼν ὡς πέλειαν ἀφ' ἑσθ' ἰσώπων,
διμοῖς τε φωνῆς ἑσθ' ἰσώπων τῶν δεσποτῶν.
Εὐφλέξε ρείθρου τῆ δροσίου τῆς χάριτος
ὁ τῆς χαλκῆς τῆς μετρίων φλόγα
νέος φέρεται εὐσεβῆς χαλκῆς
τῆς δυσαθέκτου ἀγλῆς ἐξ ἀμαρτίας,
ὄλλω πλῆθι δὲ τῆ δροσίου τῆς πνεύματος.

Σὲ ζωγραφίσαν τῆ ἀστέριον φλόγα,
ὀκτώσαν ἴσως εἰς δροσίου μετρίων φλόγα.

B ὕδαρ ὄθεν νῦν ἀμφίεσσα φλόγα,
σῆπιν χαλκῆς χεῖρτε ἑσθ' κεκρυμμένον
ἑσθ' τῆς ὄλλω τῆς ὀκτώσαν τῆς φλόγα.

Αὐτὸν ἀγάντος τῆ ἰορδάνης πάλαι,
ἰσθμῶν ἑσθ' ἰσθμῶν ἰσθμῶν ἰσθμῶν,
σὲ τῆ κρείττον ἐμφοροῦντα τῆ κτίσιν,
ἠπαυγῆς νῦν ἐν ῥοαῖς ἀγλάων,
ἑσθ' τῆς ἀφ' ἑσθ' ἀμεινονα τῆ φλόγα.

Ἰδὼν τὸ ἁγῶν τῆ πανάλεθρον κλύσιν
οὐκ ἔως σὲ πάλαι ἑσθ' φθορῆν ἀφ' ἑσθ' ἰσθμῶν,
ὡ τῆς ἰσθμῶν τῆς ἰσθμῶν τῆς ἰσθμῶν.

C νῦν δὲ κλύσιν χεῖρτε τῆ ἀμαρτίας,
δὲ εὐπάθειαν καὶ βροτῆς σωτηρίας.

Ελευθέρω μὲν ἢ κτίσιν γινώσκεις,
ἦτοι δὲ φωτὸς οἱ ἑσθ' ἰσθμῶν ἰσθμῶν.
μόνος γενάξῃ τῆ σκότους ὁ ἑσθ' ἰσθμῶν.
νῦν εὐλογεῖται ἑσθ' ἰσθμῶν τῆ ἀπῶν
ἢ ἑσθ' ἰσθμῶν τῆς ἰσθμῶν τῆς ἰσθμῶν.

Τεττοῖ ἑσθ' ἰσθμῶν ἐμπύρωσ δροσῶν ἰσθμῶν,
ἀγλῆς τῆς ἰσθμῶν τῆς ἰσθμῶν τῆς ἰσθμῶν
σαφῆς ἐδῆλου τῆς ἰσθμῶν τῆς ἰσθμῶν
μῆτ' ἰσθμῶν τῆς ἰσθμῶν τῆς ἰσθμῶν

D εὐκῶς ἀπασαν τῆ ἰσθμῶν τῆς ἰσθμῶν.

Λευχαιμονεῖτα πάσαι γίνωσιν φύσιν,
ἐκ ἰσθμῶν νῦν ἑσθ' ἰσθμῶν ἰσθμῶν.
ὡ γὰρ τῆ πάλαι ἑσθ' ἰσθμῶν τῆς ἰσθμῶν
νάσαι ρείθροις ἐκπλυνθεῖσα πλοῦσιν
τῆς ἰσθμῶν τῆς ἰσθμῶν τῆς ἰσθμῶν

ὡ τῆς ἰσθμῶν τῆς ἰσθμῶν τῆς ἰσθμῶν
νύμφη πάναγε, μῆτερ εὐλογημένη,
δὲ ἡς τῆς ἰσθμῶν τῆς ἰσθμῶν τῆς ἰσθμῶν
ἐπάξιον κροτοδῆν ὡς εὐεργέτιν,
ἑσθ' ἰσθμῶν τῆς ἰσθμῶν τῆς ἰσθμῶν

E δῶρον φέροντες ἕμνον εὐχαιστίας.

Ἰδὼν τῆ μωσῆ τῆ βάτω δειγνύμα,
δῦρο ξένοισ δειμοῖσιν ἐξαιρασμένα.
ὡς γὰρ σέσωτο πυρφορῶσα παρθένος,
σελασφόροι τελοῦσα τὸν εὐεργέτιν,
ἰορδάνη τε ρείθρου ἑσθ' ἰσθμῶν.

Χρίστος τελειῶν τῆ βροτῶν ἰσθμῶν,
ἀναξ ἀναρχε, πνεύματος κοινωνία,
ῥοαῖς ἀγλάων τῆς ἰσθμῶν τῆς ἰσθμῶν
ἰσθμῶν τῆς ἰσθμῶν τῆς ἰσθμῶν
νῦν εἰς ἀλλοτῶν ἐξαμείβεται βίον.

Instar columbae cernit hunc, inquam, et here
Veniente ab alto, monstrat & presentibus.

Draconū aduhsit mysticis lymphis caput,
Flammam camini qui potens, antiquitus

Iuuenes ferebat que pios, extinxerat:
Tenebrasque densas, noxa quas nobis tulit,

Nunc rore pellit Spiritus sanctissimi.
Assyriorum reddidisti roscidam

Flammam, gerebat Christe quæ typum tui.
Vnde induisti nunc adurentes aquas

Aduersus hostem dimicans absconditum,
Iter attrahentem fraude nos ad lubricum.

Iordanis olim cœlitus ruptis aquis,
Illusa transit (mira res) plebs Israel,

Tui figuram sic gerens, cito pede
Qui nos per undas lustricas Baptismatis

Fluxu carente collocas in semita.
Te scimus olim, Christe rex, & maxima

Planæque mira perpetrans, cunctos aquis
Orbem per omniem perdidisse Ultricibus:

Contra obruisse nunc aquis nostrum scelus,
Nostri misertus dum saluti prospicis.

Iam liber omnis est chemus mortalium,
Natiq̄ue lucis, antè qui prorsus nigri.

Princeps gemiscit vnicus caliginis.
Huiusce summis igitur authorem boni

Miseræ antè Gentes laudibus nunc euehâr.
Tres, roris instar flâma queis ardens erat,

Per sanctitates triplices clarissimè
Summam indicabant numinis substantiam,

Quæ iuncta carni pestilens feliciter
In rore puro concremat quoduis scelus.

Alba induatur veste nunc mortalium
Natura, lapsu iam excitata olympico.

Vi namque Verbi, quod tuetur omnia,
Puras per undas mystici Baptismatis

Timpes priorum criminum abstergit notas.
Captum antecellit mentis humanæ tuus,

O Virgo, partus, & parens sanctissima:
Per quam salutem consecuti cœlitus,

Te laude summa tollimus iure optimo,
Munus ferentes laudis eucharisticum.

Hic more facta sunt nouo, quæ maximus
Quondam indicauit in rubo Mosi Deus.

Sic namque Virgo nil mali sensit, ferens
Ignem, micantem Filium cum protulit.

Typum gerebat & rubus Baptismatis.
Aeternæ princeps, tum chorum mortalium

Peragens inungis, Spiritus commercio,
Puris fluentis abluens: ac de duce

Victo triumphans horridæ caliginis,
Nunc nos ad æuum ducis expers termini.

EIVSDEM DE PENTE-
coste lambi pentastichi: quorum
primæ litteræ hæc duo disti-
cha in Græco efficiunt.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ
Πεντηκοστήν, ἢ ἡ ἀπο-
στολῆς.

Θεογενὲς λόγῳ πνεῦμα παρὰ κλητοὶ πάλιν ἄλλο.
Ἐκ γενέτης κόλπων ἡκας ὅτι προνοίῳ.
Οἷα πυρὸς γλώσσοισι φέρων θεότητος ἀύλα
Σῆμα τῆς φύτης, καὶ χεῖρι ὑμνοπόλοισι. id est,
Christe, Paracletus nunc nobis mittitur alter,
E gremio Veniens Patris ab arce poli.
Numinis indicium linguis flammantibus edit
Ipse sui, sanctis vatibus atque fauet.

Exod. 3. **D**ivina opertus nube, lingua tardior,
Moses Tonantis protulit Legem suis.
Hic namque mentis lumen expurgans sua,
Entem intuetur, notionem Spiritus
Discitque, honorans cantibus piis Deum.
Dixit cohortem Christus ad charā suā,
Joan. 14. Non vos, amici, miseram, mihi credite:
Namque in paterno confidens ego throno,
Paucis abhinc diebus in vos Spiritus
Immensa dona prouiga fundam manu.
Subuectus altum Christus in montē Siō,
Tranquillitate corda perfundit pia.
Act. 2. Perfunctus opera nam sua, oblectat suos
Vehemente flatu, & igneis linguis item,
Impertiens his Spiritum, vt promiserat.
i. Reg. 1. Vteri inferacis fregit olim compedes:
Contra feracis fregit insolentiam
Vox sola supplex, Anna quam profuderat,
Pectus dolore deferens fractum graui
Ad Præpotentem, numen & scientia.
Captum antecedit mentis humanæ Deus.
Illiteratos rhetoras nam reddidit:
Doctorum at ora perculit loquacia.
Ac nocte densa Spiritus fulgur sacri,
Quas nemo gentes supputavit, liberat.
Ex luce non genita potens rerum omnium,
Parensque lucis prodiit micans iubar.
Cuius paternæ ac Filii substantiæ
Paremque eandē nunc facem sonus igneus
Haud monstrat obscure in Sione Gentibus.
Summe dominator, solus ex solo, λόγος,
Progressus à parente cause nescio,
Aequale Pneuma quod tibi est potentiā,
Verè dedisti discipulis charis tuis,
Tuam, potens rex, gloriam canentibus.
Tu regenerationis balneum sacrum
Sermonem miscens per duas res disperses,

Θεῶν χαλυφθεῖς ὁ βραδύλογος γνώ-
μῳ ἔρρηκτορεσε τὸ θεόχαφος νόμον. (Φω,
ἰλιὸν γὰρ ἐκπινάξας ὁμματος νόσ,
ὄρα τὸ ὄντα, καὶ μνῆται πνεύματος
γνώσιν, γεράμωρον ἐνθεοῖς τοῖς ἀσπασιν. H
Ἐφῆ τὸ σπῆλον καὶ σεβάσιμον ἔμα,
νοσφισμὸς ὑμῶν ἔ γενήσεται φίλοι.
ἐγὼ γὰρ εἰς πατρῶν ἕμῳ θρόνον
Συνεδριάξων, ἐκχεῶ τὸ πνεύματος
λάμψαι ποθεῖσι τῷ χεῖρι τὸ ἀφθονον.
Ὁ ῥος θεβηκῶς ἀπρεκῆστατος λόγος,
γαλιουόμορφον ἐκτελεῖ τῷ καρδίαν.
ἔργον γὰρ ἐκαστῶν, εὐφρασε φίλοις
πνοῆ βία, καὶ πυρὸς γλωσσημασι
νεῖμας τὸ πνεῦμα, χεῖρὸς ὡς ὑπέχετο.
Ἐρῆξε γὰρ πρὸς ἡτεκνωμένης πῆδας,
ἕβειν τε δυσκἀθεκτον εὐτεκνωμένης
μόνη παρὰ συχλὴ τὸ παρὰ φηπιδος πάλαι
ἄννης φέρσιν πνεῦμα συντεδωμῆνον
πρὸς τὸ διωάστῳ καὶ τῶν τῶν γνάστων.
Ἀληπὸς ὅτι ἡ θεαρχρωτάτη
βήπτας γὰρ ἐξ ὄψε τοῖς ἀρραμμάτοις,
ἄλλῃ σοφιστῶν συνομίχουλας λόγος,
καὶ τὸ βαθύας νυκτὸς ἐξαρμῶνδῶς
λαὸς ἀπείρως ἀτραπῆ τῶ πνεύματος.
Ἦν ἐκπορευτὸν ἐξ ἀγενήτης φάσς
τὸ πανοθενῶς ῥοφωτον ἀφθιτον σελας,
ἔ τῷ δι' ἰσοδ παβικῆς ἐξ ὄσις
νῦν ἐκφανίζῃ συμφῆ φρικτωῆαν
πυρῶδης ἡρος ἐν σιῶν τοῖς ἔθνεσιν.
Ἀνάξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἷος, μόνος
λόγος παρῆλθον πατρὸς ἐξ ἀναμπίς,
ἰσοδενῶς (ἔ πνεῦμα τοῖς ἀποστόλοισι
ἡμερῆτες ἐξέλαμψας ὡς εὐεργέτης,
ἄδρασι δόξαν τῷ κράτῃ (ἔ κῆριε.
Ἀσπερον τὸ θεῖον τὸ παλιγενεσίας
λόγος κεραυνῶς συντεθαμῆναι φύσιν,
οὐβῆ-

A ομυροβλυτεις μοι ραβρον εξ αμμερατδ
νευγυδους (ε) πλεωρες αθ θεοδ λογε,
επισφραγιζον τη ζωη τε πνευματος.

Καμηλη (ε) παλας αθ φρακλιτω γονυ,
γονω τε πατρδ πατρι συμφρεσεται.
εγ γαρ παρωστωις οιδε τριτοις εσαι
νημερες, αρωσποτοι, ερωρονοι, μιαι
ελαμψε φως γαρ η χρις τε πνευματος.

Τελειοθε παντες τη θεαρχιαπειτη,
οροι λατρευτωι τριασφραγις υσας.

B εσφρωσ τελει γαρ ως εωρητης,
χη πυρσομορφοι χριτος εις σωτηλιας
δλω ποεζων τ χριεν τε πνευματος.

Λυπηιον χεδαρσιν αμυπλακμιαται
πυεπνοιον δεξασθε πνευματος δροσον,
α τεκνα φωτομορφα τ εκκλησιας.
νω εξ Σιαν γαρ εξεληλυθεν νομος,
η γλωσσοπυρσομορφος πνευματος χρις.

Καθως αρ ηυδοκισει αυτεξοσιωε,
αδεωστοι χεπεισι πνευμα παρθει,

C σφιζον εν γλωσσοι τοις εσπολοισ,
επισφραγιζον τ φερεσσιον λογον,
παρθεθεν δευμορφον εν πατηρ εφι.

Γητο ας φρενας μηδ εξ αμαρτιας,
χ αυτω χεπεικεαζε τ ηλ εσπολων
θεος λογος πανταρχος εχραντω δμοω
ομοσενεις δε χη σωστωις
νω εγχετοικεζειαι πνευματος φασ.

Γλασμοδ ημιν χριτε χη σωτηρια,
ο δεωποτης ελαμψας εν τ παρθεν,
η ως παρφητλω ηηρος εκ θαλασπης

D φερων ιωαν, τ φθοεας διαρπασης
ολον τ αδαμ παγηνη πεπνωλοτα.

Γμερτοι ημιν ευθεσ εν τοις εγχετοις
αωνιας εξεσι πνευμα χηρισοις,
παρωσφωλητωσ παντοθεν συμημειον,
υλης απερωθς καυτικον μολυσματων,
ρυπις τε παντοδ ρυπηικον παντοκρατωρ.

Ορεκτον αξιωμα τοις εσπολοισ
σιωνιταις μμυσσι σου παρσσαι
γλωσσημα πνευμα παρωγενητε λογον,

E λεγλω απλω τ ηλ εθων ποτπιοματων,
ακισα δεκτικς πυρπνωας χεθιδουη.

Συμφωνον εθρον(ε) οργανων μελος,
σεβην πο χρευοτευκτον αβυχον * βλετας,
η τε φρακλιτε δε φωσφορος χρις
σεβασμιαζη τδ βοαν, τριας μονη,
ισοσενεις, αναρχος, ευλογητος ει.

Φανλω παρφηποφθεγικτον ηγνοικατες,
εφασιον οινότευκτον αφρονης μεθλω,
ρησος ξενηκουσθησαν ως εσπολων.
οι ευσεβεις δε σοι βοαδμυ εθεως,
νεεργε τε συμπατωσ, ευλογητος ει.

Ex vulnerato latere ter sancto tuo
Fundis mihi undas, o Dei proles sacra,

Fervore signans Spiritus sanctissimi
Nil est, genu quod non Paracleti summi

Fleat, Patrisque Filio simillimo.
Persona nanque sit licet triplex itamen

Buntaxat una prorsus est substantia.
Nam fudit almi Spiritus lucem charis.

Vos mancipate protinus summo Deo,
Cultum exhibetis qui triluci essentiae.

Nam corda mirè perficit mortalium:
Atque ad salutem Christus ardentem facit

Dum prorsus omnè Spiritus habet charin.
Ut vestra vobis deleantur crimina

Haurite quaso Spiritus rorem igneum,
O, luciformes quos peperit Ecclesia.

Nunc nanque sancta de Sion Lex exiit, Esa. 2.
Ignita nempè Spiritus lingue charis.

Venit arbitrato pro suo, ac liberrime,
Suique iuris, a Parente Spiritus,

Docetque linguis igneis Apostolos, Act. 2.
Vitale Verbum signat et simul, Pater

Satum quod ex se dicitur, par et sibi.
Aegris medelam mentibus donauerat,

Atque appararat discipulos Christus suos
Sanctæ Sionis labis in pura doma.

Nunc rursus aqua præditi substantia,
Roborèque in illis Spiritus lumen sedet.

Tu venia certa, Christe, nobis et salus
Ex labe pura prodiisti Virgine:

Vt, belluinis faucibus Ionam delut, Ione 2.
Primi parentis sic genus quod corrui,

A labe mortis horridæ potens trahas.
Desideratum Spiritum rectum tan,

O Christe, nobis innova in præcordiis, Psal. 50.
A Patre qui exit, prorsus atque iungitur,

Ordè que fœdas criminum cunctas cremat,
Maculæque prorsus vi sua summa eluit.

Decus expetendum tu Sionitæ tuam
Apostolis manentibus præsentiam,

O Pneuma, declaras satum Verbum Patre,
Meræque nugas Gentium poppysmata

Monstrans, in illis instar ignis insides.
Rex imperabat, organis canentibus,

Adhibere cultum protinus statua virge, Dan 3.
Lucifera contra Pneumatis sancti charis * βλετας

Clamare nos vult, Laus tibi soli, Trias, πτοσ.
Ortus et expers, et pacis potentiæ.

Vocis Prophetæ nescij (o dementiam!) Act. 3.
Misto, inquiebant, commadere Apostolos,

Audire ut illis sunt statim voces nouæ.
Clamamus autem nos tibi diuinitus:

Orbis nonator, sit tuo laus nomini.

Joel. 1. Per ora vatis intonans summus Pater
Joelis, inquit, Hi, quibus, Verbum velut,
Fundam benignus Spiritum sanctum meum,
Hoc predicabunt ore communi, Trilux
Natura laudem quilibet dicat tibi.

Act. 2. Est consecuta gratiam hora tertia,
Vt eos doceret colere tres hypostases
In unitate simplici potenti a.

At nunc in vna iam die Deo sacra
Tibi dico laudem, Spiritus, Verbum, Pater.

Dan. 3. Et vincla rupit, roscida & flammam facit
Typus supremi numinis trilucidus.

Iuvenes canentes inquit, Rerum omnium
Summum parentem, pro suis amplissimis
Meritis, creatu est quicquid in mundo, canat.

A Patre doctus quae suis Apostolis
Certe salutis plena Christus dixerat,

Joan. 14. Horum memoriam Spiritus eius refricat,
Linguis in ignis insidens, in gratiam
Tecum reducti, laudibus te attollimus.

Certam ad salutem, prorsus ac heriliter,
Lux clara per te, lucis & clara datrix,
Venisti, ve omnem impleas Apostolos
Flatus ad instar, Spiritum potentibus
Seruis benignus praebes velim tuis.

Cecinere vates conciti diuinitus
In carne, summe Rex, tuam praesentiam.

Ac Pneuina sanctum prodiens Patris sinu,
Vt tu increatum, par tibi, rerum parens,
Mittis colendum praeditis fide viris.

Regina salue, mater & virgo simul.
Nulla reperiri lingua tam volubilis
Potest, tuum quae concinat dignè decus.
Mellis languet omnis, cogit as partum tuum.
Cupido ergo laudem dicimus tibi pectore.

Vita parentis Virginis laudes decet
Cantare, sola ventre nam clausit λόγον,
Aegris medelam qui tulit mortalibus:
Dextrisque qui nunc sedibus Patris sedens,
Desideratam Spiritus misit charin.

Nos, quaeis supremi numinis flauit charis,
Iam claritate praediti summa, & nouo
Atque eleganti prorsus inuersi modo,
Dimissionis Trinitati nescia,
Cuiusque vis est aequa, laudem dicimus.

Θεῶν κατεβρόντη (εν ὁ βλέπων ὅπα,
ἔδρα ἰαὴλ τῶ μαρτυροτάτα,
οἷς αὐχρῶ φύλακτος οἰά ἀφ λόγον
τῶ πνεύματος με αὐλοῖ (σοι, φῶσις
ἢ τρισσοφεργῶτος, εὐλογοῦτος εἶ.

Τετῆ μὲν εὐμοίρη (εν ὠρῶν πλῆ χῆριν,
ὅπως ἐπεμῶνει τρεῖς ἑποστέεις
σέβη ἐν ἀπλότητι τῶ ἐξέσις.

ἀλλ. ἐν μᾶ νῦν ἡμερῶν τῆ κυρία,
ἕος πατῆρ, καὶ πνεῦμα, εὐλογοῦτος εἶ.

Λύξ τῶ δεσμεῶ, καὶ δροσίξ τῶ φλόρα
ὁ τρισσοφεργῶς τῶ θεαρχῆας τύπος.

ὕμνοι παῖδες, εὐλογοῦτε τοῖ μόνον
σωτήρα καὶ παύεργῶν ὡς εὐεργέτω,
ἢ διμυργηθεῖσα συμπασα κτίσις.

Μνήμην ὁ χεῖρος τῶ βροτοσοσαν ἐπῶν,
ἀ παβακθεῖς τοῖς ἀποστόλοις ἐφη,
τὸ πνεῦμα πνεύχῃ γλωσσοπυρρῶτα ἴα
ἐφίζον, εὐλογοῦτον οἰκεισμένη,
ἢλλοβιαμένη δὲ μέλπῃ σε κτίσις.

Σωτηριωδῶς, αὐτοδεσπῶτος ἰόν
φῶς αὐτολαμπες, καὶ παρεκπιόν φῶς
ὑπάρχον, ἢκας ἐμποροῦ ἀποστόλοις,
πιμῆν ὡς ἀήμα. πῶς τοῖς οἰκέταις
λελιπαρημένον τε πνεῦμα πρεσβύμοις.

Ἡ σε πρεσβυτῆς πνευματέμπορον φῶμα
σὺν σωμαφῶδῶς ὡ μέδων ἐνδημίαν
καὶ πνεῦμα κόλπων παύεργῶν πρεσβυμένον,
ἀκπειν, συμπλάσσεργῶν, ζωθρονον σέθεν,
εἰς εὐαθροπῆσεως πῶσις σέβας.

Χαῖροις ἀνασσα, μηδὸπαρθερον κλέος.
ἀπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον φῶμα
ρηβέουθ & ἀνέξ σε μέλπειν ἀξίως.
ιλιχῆα δὲ νῆς ἀπας & τῶ ποιον
νοεῖν, ὅθεν σε ζω πῶθα δεξάξομεν.

Ἄδεν εἶοικε πλῆ φυσίξων κόρην.
μόνη γὰρ ἐν δίνησι κεκρίφῃ λόγον,
νοσῆ (αν ἀλθαίνοτῆ πλῆ βροτῆς φύσιν,
ὡς δεξίσις κλισμοῖσι νῦν ἰδρυμένους
πατρός, πέπομφε τῶ χῆριν & πνεύματος.

Ὅσοις ἐπνευ (εν ἢ θεόρρητος χῆρις,
λάμποντες, ἀφράπτοντες, ἢλλοιαμένοις
ὀθνεῖαν ἀλλοίωσιν εὐφρεπετάτῆν,
ἰσοθεῖ (αν πλῆ ἀτμητον εἰδότες,
σοφῶν τρεῖφεργῶν ὅσαι δεξάξομεν.

ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝ- ORATIO D. IOANNIS

18 τῆς Δαμασκηνῆς, 219 ἄγαν
ἀνακρεοντίων. DAMASCENI, VERSIENSIS
Anacreonticis.

Απὸ ρυπαρῶν χειλέων,
ἀπὸ βδελυγῆς καρδίας,
ἀπὸ ἀκαθάρτου γλώττης,
καὶ ψυχῆς βερυπωμένης.

Βδέξαι δέησιν χεῖρές μου.
Καὶ μὴ παρωσάιδυός μου,
μὴ τοῖς λόγοις, μὴ τοῖς τρόποις,
μηδὲ τιῷ ἀνακρεοντίων.
δός μοι παρρησίαν λέγειν
ἀ βεβύληται χεῖρές μου.
μᾶλλον δὲ καὶ διδάξόν με,
τί με δεῖ ποιεῖν καὶ λέγειν.

Γ Ἡ μαρτυρὴ ὑπὲρ τιῷ πόρνῃ,
ἢ μαθήσασα ποδὸν κατὰ γῆς,
μύρον ἐξωνησαμένη,
ἦλθε πολυμῆρως ἀλείψαι
σοὺ τῶν ποδῶν τῆς θεοῦ μου,
τῆς δεσποτῆς καὶ χεῖροσ μου.
ὡς σκένυεν οὐκ ἀπίστος,
προσελθῆσαι ἐν καρδίᾳς,
μὴ δ' ἐμὲ βδελύξῃ λόγε.
σοὺ δὲ παράχει μοι ποδῶν
καὶ κρατῆσαι καὶ φιλήσαι,
καὶ τῶν ρείθρων τῆς δακρύων
ὡς πολυπμῆρως μύρω.

Δ τῶν ποδῶν πολυμῆρως ἀλείψαι.
Πλυῖόν με τοῖς δακρύοις μου,
καθάρων αὐτοῖς με λόγε.
ἀφες καὶ τὰ πηλομάλα μου.
οἶδας τῆς κακῶν τὸ πλῆθος,
οἶδας καὶ τὰ πρῶματά μου,
καὶ τοῖς μώλωπας ὀφθαλμῶν μου.
ἀλλὰ καὶ τιῷ πίπῃ οἶδας,
καὶ τιῷ σπυρμιαν βλέπεις,
καὶ τοῖς σπυρμιαν ἀκούεις.

Ε Ἐλατῆσαι σε θεέ μου,
ποιητῆ μου, λυβωτῆ μου,
ἐδὲ σταλαγμὸς δακρύων,
ἐδὲ σπυρμιαν πὶ μέρος,
ἐδὲ κίνημα καρδίας.

Τὸ * μὴ ἀκατεργαστὸν με
ἐγνωσάν οἱ ὀφθαλμοί σου.
ὅτι τὸ βιβλίον δὲ σου
καὶ τὰ μύρω πεπραγμένα
γεγραμμένα εἰσι τῶν χειρῶν σου.
ἴδε τιῷ ἀπεινώσῃ με,
ἴδε με τὸν κάποιον ὄφθαλμῶν σου.

A Bre, Christe, fædo,
Et corde labe pleno,
Spurcis & à labellis,
Turpique mente, sume
Preces meas benignus.

Ob verba nec repelle
Me, propter atque mores
Malos & impudentes:
Fidenter at loqui da,
Quæ mens cupit profari.
Immo, Deus, doce me,
Quidnam geram, loquar ve.

Scorto scelestior sum,
Quod audiens ubinam
Fores, coëmit inguen,
Pulso metuque venit,
Ut ungeret, Deus mi,
Pedes tuos, Ut illa
A te repulsa non est
Secum ferens pium cor,
Sic ne repellar à te:
Sed da tuos tenere
Pedes, & osculari,
Ac imbre lachrimarum,
Cui cedit unguen omne,
Audacter hos rigare.

Fletu meo lava me:
Hoc, Christe, me repurga.
Noxas mihi remitte.
Non te fugit malorum
Moles grauis meorum,
Non te latetque plaga,
Queis pectus est notatum.
Sed & fidem vides tu,
Studiumque mentis omne,
Luctus graues & audis.
Non te latet, Deus mi,
Nec gutta lachrimarum,
Susspirium nec vllum,
Nec motus ipse cordis.

Tui, Deus, quid in me
Desit, vident ocelli:
Et in tuo libello
Perscripta sunt vel illa,
Quæ mi peracta nondum.
Specta iacens humi cor,
Specta meos labores,

Em. 7.

Psal. 138.
* 219.

Omnesque, Christe, noxas
 Mihi remitte quas:
 Ut corde labe puro,
 Et mente cum tremente,
 Fractaque vi doloris,
 Sumam sacram Synaxin,
 Quia vivit, & Deus fit,
 Quicumque corde puro
 Edit, bibitque. Sermo
 Hic namque fluxit à te:
 Quisquis bibit cruorem
 Meum, meamque carnem
 Edet, manebit in me,
 In hocque rursus ipse
 Manebo. Verus hic est
 Sermo Dei supremi.
 Nam qui sacram Synaxin,
 Eiusque suscipit vim,
 Non solus ille non iam
 Est ille solus, inquam,
 Sed, magne Christe, tecum,
 Qui lumen es trisulgem.
 Ne solus ergo linguar,
 Vita dator, carens te,
 Qui vita, qui mihi que
 Es spiritus, meumque
 Qui gaudium, salusque
 Qui solus orbis omnis:
 Supplex ob id rogo te
 Fletu madens calenti,
 Et corde (cernis ipse)
 Fracto graui dolore,
 Ut eximium mihi des
 Lenis redemptionem,
 Tuumque corpus à me
 Sumatur ad salutem.
 Ut, sicut inquisisti,
 Mecum queas manere:
 Ne gratia carentem
 Hostis tua videns me,
 Abducat, & latenter
 Auertat ipse sancta
 A lege quam dedisti:
 Hinc ad tuos volutor
 Pedes, rogòque clamans,
 Decoctor ut receptus,
 Scortumque rursus à te,
 Sic prodigo mihi sis,
 Scortoque sis benignus,
 Qui nunc dolore magna
 Accedo fractus ad te.
 Quod nemo prorsus aqne
 Peccarit, ipse noui,

Ioan. 6.

Luc. 14.

Luc. 7.

* οὐκ ἔστι
φορ.

καὶ τὰς ἀμαρτίας πάσας
 ἄφες μοι θεέ τῆς ἑλπίδος
 ἵνα καθαρὰ καρδίᾳ,
 ἀειδόμῳ θῆσιν,
 καὶ ψυχῇ σωτηριμύνη
 τῆς ἀχραντῶν (ὅτι μετὰ χῶ
 καὶ παρὰ γινῶν μυστηρίων
 οἷς ζῶσται καὶ θεύται
 πᾶς ὁ πίνων τε καὶ τρώων,
 ἐξ εὐκρινῶς καρδίας.
 σὺ γὰρ εἶπας, δέσποτά μου,
 πᾶς ὁ τρώων μου πλὴν σάρκα.
 πίνων δὲ μου καὶ τὸ αἷμα,
 ἐν ἐμοὶ μὲν ὄντος μόνου,
 ἐν αὐτῷ δ' ἀγῶ τυγχάνω.
 ἀληθὴς ὁ λόγος πάντως.
 τὸ δεσπότη καὶ θεῶ μου.
 καὶ τῆς ἑλπίδος ὁ μετὰ χῶ
 καὶ θεοποιῶν χεῖριτων,
 ἐμνοῦ ὄσκι ἐπὶ μόνου
 ἀλλὰ μετὰ σε χεῖτέ μου
 τὸ φῶτος τὸ τρισυλλίς.
 ἵνα γοῦ μὴ μόνου μόνου,
 διχα σοὶ τὸ ζῶσότης,
 τῆς πνοῆς μου, τῆς ζωῆς μου,
 τὸ ἀγαλλιάματος μου,
 τῆς τὸ κέρως σωτηρίας
 ἀλλὰ τὸ σοὶ προσέσθον.
 ὡς ὄσκι μετὰ δακρύων,
 καὶ ψυχῆς σωτηριμύνης,
 λύτερον τῆς ἐμῆς πηλομάτων
 ἰκέλευον τὸ λαβεῖν με,
 καὶ τῆς σῶν ζωοπαρέχων
 καὶ ἀμέμπλων μυστηρίων
 μεταχέιν ἀκατακρίτως.
 ἵνα μόνου, καθὼς εἶπας,
 μετ' ἐμοὶ τὸ πειθαθλίς,
 ἵνα μὴ χεῖρις εὐρών με
 τῆς σῆς χεῖριτος ὁ πλάσιος
 ἀφαρπάσει με δολίως,
 καὶ πλάσιος ἀπαγάγη
 τῆς θεοποιῶν (ὅτι λόγων
 διὰ τὸ σοὶ προσέσθον,
 καὶ θερμῶς ἀναβῶ σοὶ,
 ὡς τὸν ἄσωτον ἐδέξω,
 καὶ πλὴν πόρνην προσελεύθῃς,
 ἔγω δέξομαι με τὸ πόρνοι
 καὶ τὸ ἄσωτον * οὐκ ἔστι μόνου,
 ἐν ψυχῇ σωτηριμύνη
 νῦν με προσερχομένη σοὶ.
 Οἶδα ὅτι ἄλλος
 ὡς ἐγὼ ὄσκι ἐπίμασέ σοι

F

G

H

I

K

A ἔδὲ ἑώραξε τὰς πράξεις
 αἷς ἐγὼ καταπρασσαμένω,
 ἀλλὰ τίπο παλιν οἶδα,
 ὡς ἔ μέγθος πηλοσμίτων,
 ἔχ' ἀμαρτημάτων πλήθος,
 οὐδὲ πράξεων ἀχρότητος,
 ὡς εὐαγγελία τῆ θεοῦ μου
 τῶν πολλῶν φιλανθρωπίας.

B Ἄλλ' ἐλέω συμπαιδείας
 τοῖς θερμῶς μετανοοῦντας,
 καὶ καθαίρει καὶ λαμοσύνας
 καὶ φθορὰς ποιεῖς μετόχους
 κοινωνοῖς θεότητος σου
 ἐργαζόμενος ἀφθόνως,
 καὶ τὸ ξένοι καὶ ἀγγελοῖς
 καὶ ἀνθρώπων ὁμοίως
 ὁμοίως αὐτοῖς πολλὰ κίους,
 ὡσπερ φίλοις τοῦ γνησίου.

C Ταῦτα τοιμηρὸν ποιῆ με
 ταῦτά με πτεροὶ χειρῶν μου,
 καὶ ἰατρῶν σοῦ τοῖς πλυσίαις
 ὡς ἡμᾶς εὐεργεσίαις,
 χαίρων ἅμα τε καὶ τρέμων
 τῆ πυρὸς μεταλαμβάνω,
 χόρτος ὢν, καὶ ξένοι ταῦμα,
 νῦν δροσούμενος ἀκαύτως
 ὡσπερ καὶ ἡ βᾶτος πάλαι
 ἡ ἀφλέκτως χειρομῆν.

Τοῖνυ * εὐχαίρειν γνώμην
 εὐχαίρειν δὲ καρδίαν,
 εὐχαίρειν μέλεσσι μου,

D καὶ τῆς ἰσχύος καὶ ἰσχυρῶς μου,
 ὡσπερ ἰσχυρῶ καὶ μεγαλείῳ
 καὶ δοξάζω σε θεέ μου,
 ὡς εὐλογημένον ὄντα
 νῦν τε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Nec perpetravit Inquam
 Hac qua miser patravi.
 Sed non item fugit me,
 Peccata quod nec ulla
 Tot sunt, nec ulla tanta,
 Faeda nec actiones,
 Quas lenitas Monarchæ
 Delere non potis sit.
 Verum misertus horum,
 Peccasse qui dolent se,
 Purgas eos, facisque
 Ut luce perfruantur,
 Diminitatis ipse
 Tuæque compotes sint.
 Mortalibus quod estque,
 Quod Angelisque mirum,
 Charos velut sodales
 Affaris hos frequenter.
 Audaciam mihi dant
 Hac, Christe, spemque latam:
 Fiduciamque sumens
 Ex lenitate tanta
 Meritisque, tum tremem, tum
 Assumo latus ignem,
 Fœnum licet, licet sim
 Stipulæque, quodque mirum,
 Velut rubo, mihi sic
 Est flamma voris instar.

Grata proinde mente,
 Gratoque corde rursus,
 Membrisque mentis, atque
 Carnis, potens adoro
 Numen tuum, Monarcha,
 Et laudo: Nam tibi laus
 Debetur, ô Deus mi,
 In secla sempiterna.

Exod. 3.

* εὐχαίρειν
 εἰς τὴν
 γνώμην.

SCHOLIA IN PRAEDECEDENTEM ORAT.

E 1. Tui Deus quid in me) In Græco hoc loco pro μὴ non est dubium quin μὴ reponendum sit. Alludit enim ad illud Psal. 138. Imperfectum meum viderunt oculi mei. Septuaginta autem ἀνετέραςσιν habent. Quam vocem interpretes variis modis exponunt. Hic certe simpliciter pro τὸ ἀτελές eam accipit Damascenus. 2. Assumo lætus ignem.) Hic est Christum in Eucharistia; qui Deus verus est; ac proinde ignis consumens, vt habetur Deut. 4. & Heb. 12.

Eiusdem Damasceni de Dominica Paschæ.

RESURRECTIONIS dies: splendescamus, ô populi.
 Pascha Domini, Pascha. Nam ex morte ad vitam, & è terra in
 cœlum Christus Deus nos traduxit, triumphum canentes.
 Sensus nostri purgantur: ac Christum incomparabili resurrectionis
 luce fulgentem cernemus: atque Auctorem dicentem apertè audiemus trium-
 phum canentes.

Y Y